

BROGIT

Víctor Feliu i Ferrer
ACTIVISTA SOCIAL

LES REBAIXES DE GÈNER

I de febrer, de març, d'abril, de maig... enguany tindrem rebaixes tot l'any. Aquestes rebaixes socials no són ben vingudes i són ben diferents de les esperades rebaixes comercials.

Mentre els establiments comercials ens ofereixen temporalment els seus articles a un preu més raonable per a la butxaca, els establiments de l'administració ens obsequien indefinidament amb uns serveis públics depreciats i amb un alt cost social per a l'usuari.

La sanitat, l'educació, el transport, i altres serveis públics han estat col·locats en el mercadeig de les rebaixes sen-

se haver-ho demanat per part dels usuaris indignats.

És clar que als seus promotors (llegiu governants) no els afecten aquestes rebaixes perquè ells no són consumidors d'aquest mercat públic. Viuen i consumeixen en una altra òrbita diferent. El seu alt poder adquisitiu (llegiu salari) els permetrà continuar accedint al privilegiat mercat privat.

Els serveis públics retallats, i mutilats, no afecten els governants perquè ells no els utilitzen. Els impulsors de les tisores continuaran portant els seus fills/es en exclusives i cares escoles privades; ells i els seus familiars continuaran accedint a l'elitista medicina de

pagament; tots plegats continuaran viatjant amb els seus cotxes oficials gratuïts...

Els/es no coneixen les llistes d'espera de la sanitat pública, no han de patir les retallades pressupostàries dels serveis educatius, no han de suportar l'encariment del transport públic i la disminució del servei... Com tampoc no han de patir els expedients de regulació d'ocupació, ni tampoc han de malviure amb un salari mínim ara vergonyosament congelat, o cobrar pensions indignes.

Aquests polítics mercantilistes pretenen justificar les rebaixes socials amb demagògics discursos referents a la contenció del déficit i al salvament del sistema.

Però quan parlen de salvar el «sistema» sempre s'obliden de l'aplicació de receptes socialment molt més justes, com

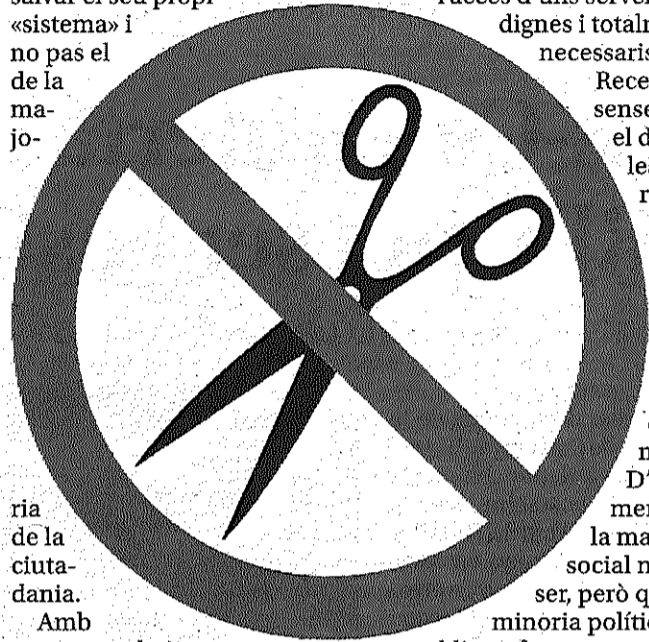
per exemple la fiscalitat progressiva. Com ja és habitual, però, sempre estan capficats a salvar el seu propi «sistema» i no pas el de la majoria de la ciutadania.

Amb aquestes rebaixes

socials l'únic que s'aconsegueix és l'exclusió de les persones més castigades per la crisi a l'accés d'uns serveis bàsics dignes i totalment necessaris.

Receptar sense patir el dolor de les mesures imposades forma part del manual polític d'aquest mercat.

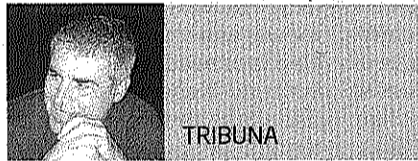
D'un mercat on la majoria social no vol ser, però que una minoria política ens obliga a formar-ne part.

«Els serveis públics retallats, i mutilats, no afecten els governants perquè ells no els utilitzen»

«Amb aquestes rebaixes socials l'únic que s'aconsegueix és l'exclusió de les persones més castigades»

S'HAN EQUIVOCAT DE PARTIT

TRIBUNA

Luís Oliveras i Giralt
PRESIDENT D'ERC BAGES

Una de les imatges més impactants que ens va deixar l'última contesa electoral, el 20 de novembre passat, i que crec que no s'ha comentat prou, va ser la de l'inclit Josep Antoni Duran i Lleida celebrant la victòria al balcó del no menys il·lustre hotel Majestic, i la multitud victorejant-lo amb crits d'«in-inde-inde-

pendència». Ho recordeu? Va passar el mateix el dia que va guanyar Mas: a dalt, la plana major d'un partit que no s'ha cansat mai de dir que la independència de Catalunya no és en cap dels seus fells de ruta (Trias, Mas, Pujol...). I a baix, una multitud enfervorida cridant: «Mas President, Catalunya independent!»

Doncs bé, ja fa dos mesos d'aquella estampa, i més d'un any que governa CiU en solitari a banda i banda de la plaça de Sant Jaume. I en el camí cap a la independència, com deia aquell, el més calent és a l'aiguera. Al contrari, van tancant delegacions de la Generalitat a l'estranger, es fan enrere en la llei del cinema, en la llei de vegueries... On són aquells independentistes, ara? Silenci absolut. De fet, en el moment que CiU és més forta que mai, és també el moment

en què el PP ha aconseguit més poder a Catalunya. Casualitat?

Que CiU no té la independència com a objectiu se sap des de l'època del President Pujol (que ara sí, que la vol, però quan manava, que era quan feia falta, no). Però sobre el paper tampoc no semblaria que el seu objectiu fos justament el contrari. Tanmateix, si ens atenem als fets, pot semblar-ho. Tenim més déficit que mai (tot i les retallades), tenim menys país que mai (malgrat les retallades), estem pitjor que mai socialment, la normalització lingüística cada vegada està més en perill, la tensió al carrer està creixent, tots ho palpem... Allò de «és català qui viu i treballa a Catalunya», cada vegada és més un record del passat. És clar que hi ha la crisi, no voldria obviar-ho. Però la catalanitat no hi entén, de

crisi. Tan catalans som si som pobres com si som rics. La qüestió no és quants diners necessitem o devem, sinó per a què els volem. I si tenim clar això, la resta, o depèn de Brussel·les, o és comptabilitat pura.

Però tornem a aquells que cridaven «independència». Voleu dir que no s'han equivocat de partit? Voleu dir que en Duran i Lleida treballa per la independència del nostre país? Creieu que el «govern dels millors» aspira a governar el país, o que es conforma en gestionar allò que Madrid es digna concedir-nos (sic)?

Ara per ara, només hi ha un partit que faci de nexa entre la catalanitat desacomplexada (la que vol l'autonomia de Portugal) i la cohesió social. I us asseguro que aquest partit no és CiU.

VIST I NO VIST

Jordi Sardans
HISTORIADOR

LA FIRA MEDITERRÀNIA

Recordo que l'actual Fira de la Mediterrània té els seus orígens en la Festa de la Cultura Popular del Bages, força vinculada a la ciutat de Manresa fins l'any 1996, en què s'experimenta un canvi important, ja que el 1997 neix la incipient Fira Mediterrània, a qui costa molt desenvolupar-se. Poca gent hi creia, fins i tot dins el sector cultural. Va caldre donar valor a la creació de la tradició artística per

poder promocionar-se. És a dir, eren uns moments en què calia reinventar la tradició amb noves possibilitats de creació.

Alguns van considerar que no es podia alterar l'essència de la cultura tradicional, mentre que d'altres amb una ment més oberta van considerar que calia revisar la cultural ancestral del passat. La nova incipient política cultural va haver de suportar crítiques que l'acusaven de fer el joc a les noves companyies de

l'espectacle, però paradoxalment, a partir de la desena edició, la fira obté uns molt bons resultats.

La idea es consolida plenament, ja que el mercat de música d'arrel tradicional es desenvolupa paral·lelament al fenomen de la globalització, que curiosament dona molt més valor a les especificitats locals.

Tot sembla indicar que ara s'aposta per una major manresanització de la Fira Mediterrània,

per tal que vagi marxant de puntes i sense fer gaire soroll. Seria un error imperdonable, com també ho seria la pèrdua de la fundació actualment existent. L'associacionisme immobiliari és absolutament inacceptable a hores d'ara.

No s'hi val a fer canvis amb la justificació de les retallades, perquè els darrers anys també n'hi ha hagut, i malgrat tot es va poder mantenir un bon equip eficient. Mai no es va funcionar a

cop de talonari, sinó que els programadors feien dues o tres representacions en funció de les disponibilitats de sales i locals, alhora que s'ajustaven els preus. Per tant, la fira ha estat aquests darrers anys un aparador real i eficient. Ara cal que l'actual alcalde de Manresa estigui a l'aguait, despert i amb les idees clares per tal de no deixar-se perdre una fira estratègica per a Catalunya, però alhora molt important per a Manresa.